

Phần 4

Chương 10

Quán bar đối với Mạc Từ mà nói, cũng không lạ lắm gì.

Đời trước lúc còn là Tiểu thiếu gia, cậu xem quán bar như là cái nhà thứ hai. Trộn lẫn ở trong các quán bar lớn ở thành phố C, thanh sắc khuyển mã (Chơi bời hưởng lạc), trong tay bung cocktail màu sắc rực rỡ (rượu cốc tai), ánh mắt mập mờ nhìn nam nữ vụng về cơ thể trong ao rượu, bên người thường có bạn gái đáng người nóng bỏng, thỉnh thoảng trêu chọc một phen, lúc thì ở trên mặt bạn gái hạ xuống một nụ hôn nhẹ, hoặc là mời bạn gái, ở trong một sàn nhảy tự do lác lác theo tiết tấu gì đó, làm cho cảm xúc lưu chuyển biến thành một loại dục vọng, theo âm nhạc mà mãnh mẽ lác lác buông thả suy nghĩ...

Bây giờ hồi tưởng lại, thấy cuộc sống thật phù du nhạt nhẽo đến cực điểm.

Rõ ràng là quán bar cùng trong trí nhớ giống nhau như đúc, rõ ràng là cùng một người, tại sao tới nơi này lần nữa lại có một loại cảm giác không nói rõ.

Bực bội, bối rối, khó chịu, phiền chán.

Làm cho toàn bộ cảm xúc trầm luân lúc trước đều biến mất.

Say rượu ngấm trắng, trầm mê dục vọng lúc trước đều bị rơi rớt trục xuất sạch sẽ khỏi tâm trí.

Mạc Từ đi vào quán bar, đứng vào lúc bóng đêm phủ xuống.

‘Blue’ được trang hoàng giống như mười bốn năm trước, xa hoa thấp kém, thối nát hỗn loạn.

Mười bốn năm trước quán bar không có khu hút thuốc riêng biệt, các loại hương vị thuốc lá cùng mùi vị của rượu pha trộn cùng một chỗ, gay mũi đến choáng váng.

Mạc Từ nhìn thấy bên quầy bar ‘Blue’ bartender một bên biểu diễn cách thức pha chế rượu phong cách, lại vừa thỉnh thoảng giơ chai rượu lên chọt khều cột đèn trên đỉnh đầu, làm cho ly rượu trước sau đong đưa. Dưới đài nam nữ trẻ tuổi giơ hai tay, tận tình lác lác thân thể, như một mặt biển nhấp nhô.

DJ tạo nên một bầu không khí sôi động cùng sóng âm thật lớn làm cho sàn gỗ có chút rung động, DJ đã phóng thích các nhịp điệu làm cho người trong sàn nổi lên kích động, cùng Mạc Từ tiến vào ‘Blue’ là Tôn Hải Bằng đang nhẹ lay động cơ thể, nhìn qua rất là hưng phấn. Mà cái kia Lina đã cho cậu mang ‘Nón xanh’ sớm đã bị Tôn Hải Bằng đá đi, không thấy bóng dáng, chắc hẳn cô ta đã bị Tôn Hải Bằng vứt bỏ.

Mạc Từ lác lác đầu, cảm thấy âm nhạc trong sàn nhảy có hơi lớn, chịu đựng sự kích thích này cùng Tôn Hải Bằng đi vào sâu trong sàn nhảy.

Một nhóm người quần áo sặc sỡ nhưng không mất phong cách, nhìn thấy hai người đều đứng dậy chào hỏi. Bầu không khí càng thêm thân thiện, ngay lập tức có một cô gái trang điểm dày đậm thân mật vịn cánh tay Tôn Hải Bằng, bám vào cơ thể dán chặt vào, một chàng trai trẻ tuổi trêu ghẹo nói: “Lili, cô đúng là con mèo hoang nhỏ, chỉ có Tôn thiếu mới có thể thỏa mãn cho cô.”

Lili dáng người nhỏ nhắn xinh xắn ở trong ngực Tôn Hải Bằng cười thẹn thùng, thanh âm như chuông bạc làm cho hỏa khí của Tôn Hải Bằng bốc lên, lập tức kéo Lili lại như chim nhỏ nép vào người, hôn một cái thật to, “Lili, lúc anh không có ở đây, em có quyến rũ người khác không?”

“Nói bậy!” Lili từ trong ngực của Tôn Hải Bằng chui ra, ở trên cánh tay của gã hung hăng cắn một cái, mắt mèo trừng thật to, “Người ta mới không có quyến rũ người khác... Đều là do bọn họ ánh mắt quăng loạn...”

Lili liếc nhanh qua chàng trai trẻ tuổi, hướng Tôn Hải Bằng làm nũng.

“Lili, em cắn thật đau! Đợi lát nữa phải chinh em.” Tôn Hải Bằng cũng không cùng Lili dây dưa nhiều, đẩy ra Lili đang dính trên người gã, nghiêng người cho mọi người thấy rõ Mạc Từ ở phía sau.

“Nhị thiếu...” Nhóm người cùng nhau đi lên, trên mặt tràn đầy ý cười. Một đứa con trai cao to tóc nhuộm thành màu đỏ tuổi xấp xỉ Mạc Từ tiếp cận đi lên, trên cánh tay của Mạc Từ nắm mạnh một cái, “Nhị thiếu mấy ngày nay không đến, các anh em đều rất nhàm chán nha...”

“Đúng vậy, A Trạch nói không sai, Nhị thiếu có phải là bị trong nhà cấm túc? Bằng không tại sao vài ngày lại không tới?” Lili sửa sang mái tóc có chút rối, cười ngọt ngào, sau đó lại dựa sát vào trong ngực Tôn Hải Bằng.

“Lili...” Tôn Hải Bằng muốn cho Lili im miệng, mâu thuẫn vừa rồi làm cho gã nghĩ mà sợ. Phải biết rằng Nhị thiếu ghét nhất chính là ở trước mặt cậu nói về người nhà, đừng nói đến cái gì là ‘Trong nhà cấm túc’, nói như thế, hơn phân nửa là chọc Nhị thiếu buồn bực, khiến cho cậu lại nóng giận quá trớn.

Bất đắc dĩ Lili nói quá nhanh, chính gã chưa kịp ngăn lại.

Lúc Lili phản ứng lại đã vội vàng lấy tay che miệng, kinh hoảng nhìn Tôn Hải Bằng đen mặt trầm xuống.

Mọi người đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Mạc Từ, sợ sau một khắc lửa giận sẽ lan đến trên người bọn họ. Trong đầu không ngừng mắng chửi Lili lắm miệng, tất cả mọi người đều muốn bo bo giữ mình, nghĩ đợi một lát nữa nếu Nhị thiếu thật sự bắt đầu nổi nóng thì nên chuẩn trước.

Ngoài dự đoán của mọi người là, Mạc Từ không có nổi giận.

Trái lại, trên mặt Mạc Từ mang theo ý cười, giọng nói cùng với bình thường không giống truyền vào tai của bọn họ: “Rất nhiều ngày sao? Tôi cũng không nhớ rõ. Còn cấm túc... Thật ra thì không có.”

Sao? Mọi người nghi hoặc, ánh mắt ném trên người Mạc Từ. Nhị thiếu hôm nay mặc quần áo rất... Nề nếp, áo sơ mi trắng cùng quần jean màu đen, nhìn thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Nhị thiếu tại sao lại không đem bộ ‘Sequins’ mặc đến, tại sao lại mặc một bộ đồ mộc mạc không phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của Nhị thiếu?

Còn nữa, Nhị thiếu vậy mà không có tức giận...

Trong lòng mọi người đều hướng vào một hướng, điều này so với tám kỳ quan thế giới còn nhiều có kỳ lạ hơn!

“Làm sao vậy?” Mạc Từ không có chú ý bởi vì mấy câu cậu nói mà làm cho mọi người sinh ra ý nghĩ kỳ quặc, ngồi xuống ghế salon bằng da thật, nghi hoặc nhìn mọi người đang ở trong trạng thái ngây ngốc.

“Không có gì không có gì...” A Trạch tóc đỏ khoát tay, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Nhị thiếu đã không có tức giận, vậy không cần phải lắm miệng nói thêm.

Lili vỗ vỗ ngực, may mắn Nhị thiếu không có so đo, ở đây không ai có thể chịu đựng được lửa giận của Nhị thiếu. Còn nhớ nửa năm trước có một cô gái lấy Nhị thiếu so sánh với vị lớn kia ở Mạc gia, kết quả là bị Nhị thiếu quăng cho vài cái tát, tạt cho một thân đầy rượu cocktail, mất hết mặt mũi, trở thành trò cười ở ‘Blue’.

Cô cũng không muốn giống với cái cô không nào kia đựng phải nòng súng, thả ra một trò cười. Hôm nay nhất thời nhanh miệng, lỡ nói ra... Nhị thiếu không so đo, thật sự là vô cùng may mắn!

Nghĩ thế, Lili an tĩnh không ít, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, bùng lên uống ly rượu Champagne cao mảnh đang sủi bọt.

Mọi người thấy một hồi phong ba trở lại bình yên, lập tức quên hết câu nê vừa rồi. Tôn Hải Bằng đến quầy bar cầm một ly rượu cocktail ba tầng, đưa cho Mạc Từ.

Mạc Từ nhận lấy nhưng không có uống, nhẹ nhàng đặt trên bàn thủy tinh, làm cho mọi người kinh ngạc. Vội vàng hỏi thăm: “Nhị thiếu có phải là không thích loại hương vị này?”

Nhớ rõ Nhị thiếu thích nhất đúng là rượu cocktail của ‘Blue’, mỗi lần đến đều phải uống một chút. Hôm nay tại sao lại không uống?

“Hôm nay tôi muốn đổi khẩu vị, sẽ uống bia.” Mạc Từ phát giác ánh mắt của mọi người, trên mặt cũng không có chút nào hỉ nộ, ngón tay gõ nhẹ bàn thủy tinh, đem ánh mắt hướng vào trong sàn nhảy.

Âm nhạc trong quán bar đổi thành Dream pop, ‘Giấc mộng’ là khúc nhạc đang lưu hành, bốn góc ‘Blue’ là sân khấu cỡ nhỏ làm nổi bật sự mê ly mộng ảo, ca sĩ hợp đồng của ‘Blue’ ở trong sàn nhảy đứng trên đài hát đầy nhiệt tình một bài ca tiếng Anh. Ánh điện cùng với Guitar điện kết hợp với tiếng ca của cô

ca sĩ tạo thành một loại âm nhạc. Tiếng hô hấp nặng nề xen lẫn với lời ca ‘Giấc mộng’ đầy ý thơ của cô ca sĩ bay tới các góc sân nhảy.

Ngọn đèn mờ tối, ánh mắt mê ly.

Đêm hấp dẫn đặc biệt của ‘Blue’, chính thức bắt đầu.

Dưới đài mỗi người đều bị âm nhạc ảnh hưởng, nhảy nhót không ngừng, liên tục hò hét. Tiếng ca High decibel tràn ngập trong đầu mọi người.

Mạc Từ nhắm mắt lại.

“Nhị thiếu, vừa ý cô ta?” Tôn Hải Bằng tiến đến bên cạnh Mạc Từ, nhìn theo ánh mắt Mạc Từ. Trên đài cô ca sĩ tư thái nóng bỏng, vòng eo mềm dẻo uốn éo theo nhịp, mái tóc như thác nước rủ xuống tận bắp đùi. Tôn Hải Bằng cổ họng xiết chặt, tầm mắt lập tức dính lên sân khấu.

Ánh mắt Nhị thiếu quả nhiên độc đáo, cô gái này là cực phẩm...

“Cô ấy hát rất khá.” Mạc Từ đem tay chống cằm.

“VẬY... gọi đến bồi Nhị thiếu qua đêm...” Tôn Hải Bằng thấy tiếng ca sắp chấm dứt, nhớ nhung không nỡ lại nhìn thoáng qua trung tâm sân khấu.

“Hả?” Tiếng nói cuối cùng của Tôn Hải Bằng bị một cái âm thanh dữ dội áp đảo, Mạc Từ cũng không nghe rõ gã đang nói cái gì.

Tôn Hải Bằng lập tức rời đi động tác làm cho Mạc Từ có chút bất mãn.

Cổ họng hơi khô, vì thế thuận tay bung lên ly rượu trên bàn thủy tinh, nhấp mấy ngụm.

Dạ dày Mạc Từ được xoa dịu, cậu đang chờ đợi thời cơ cùng những người này nói rõ ràng, hảo tụ hảo tán.

Nhưng là phải dùng cái dạng lý do gì, mới khiến cho những người này không phải quá phận dây dưa?

Mạc Từ cau mày đợi cho Tôn Hải Bằng quay lại, rượu trong ly đã bị cậu uống hơn phân nửa. Bên cạnh Tôn Hải Bằng là cô gái làm tâm cậu đang bực bội thoáng an tĩnh lại, cô ấy là ca sĩ ca hát vừa rồi.

Thấy mắt Mạc Từ sáng rực lên, Tôn Hải Bằng cho rằng mình lần này là dưng đúng bảo bối, tuy rằng cô gái này gã cũng rất muốn ném một lần, nhưng dù sao cũng là Nhị thiếu nhìn trúng trước, chính mình ra tay bây giờ thì không tốt.

Thân thủ đẩy cô ca sĩ đang không ngừng giãy dụa, thuận tay bắt một trong hai cô gái đứng bên cạnh Mạc Từ kéo vào người.

Cô gái có khí chất xuất chúng, tay chân thon dài kết hợp với mái tóc như mây kia, làm cho cô đẹp lên không ít. Nhưng hiện tại Mạc Từ không có loại tâm tư này, cậu chỉ đơn thuần là thưởng thức tiếng ca của cô ấy thôi.

Cái tên Tôn Hải Bằng này ra tay thật nhanh... Nhìn thấy cô ca sĩ khí chất xuất chúng lộ vẻ mặt khó chịu, một bộ dáng cực kỳ không tình nguyện. Mạc Từ

linh quang lóe lên, cố ý sắc mặt ngưng trọng, đối với Tôn Hải Bằng đang không rõ nguyên do nói: “Là tôi muốn anh đem cô ấy gọi đến sao?” Giọng nói cực lớn, áp đảo cả một đám người đang vui cười đùa giỡn.

“Nhị thiếu, cái này... Cậu không phải mới vừa rồi để cho tôi...” Tôn Hải Bằng nói quanh co, nhìn thấy Mạc Từ phong vân biến sắc, kinh sợ hô lên lui về sau vài bước.

“Sao, là tôi bảo anh tìm đem cô ấy tới? Tôi tại sao lại không biết, tôi sợ là anh mượn tên tuổi tôi đến uy hiếp cô ấy đi!” Mạc Từ ngôn từ kịch liệt, ánh nhìn sáng quắc nhìn bàn tay trái của Tôn Hải Bằng vừa rồi xô đẩy cô ca sĩ qua, nhìn không chớp mắt, tựa hồ muốn đem cái tay này nhìn thấu.

Mọi người thấy thế ngây ra như phỗng, nhao nhao phản ứng qua đây, một bàn gằn sát Mạc Từ đều mang do dự, nhưng không có một ai dám lên trước vì Tôn Hải Bằng giải vây.

Trong vòng hỗn tạp này mọi người đều biết rõ, Tôn Hải Bằng là người khéo đưa đẩy, tuy trong lúc đó thường thường lưu luyến váy áo phụ nữ, nhưng luôn luôn có chừng mực. Lần này... lần này tại sao lại trêu chọc đến Nhị thiếu?

Nhìn theo ánh mắt Mạc Từ, mọi người không hẹn mà cùng nhìn qua bàn tay Tôn Hải Bằng, trong lòng hiểu rõ.

Mạc Từ thừa dịp không khí khẩn trương, ngữ khí phát ra càng thêm nghiêm khắc: “Chuyện buổi sáng tôi có thể bỏ qua cho anh một lần, nhưng là anh, lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu chiến điểm máu chốt của tôi, cùng tôi tranh phụ nữ, anh nói xem, tôi có thể làm gì với anh đây?” Sau đó đột nhiên thanh âm trầm xuống mang theo vài phần sắc bén, Mạc Từ đem tính tình nóng nảy ương ngạnh ngang ngược đòi trước diễn giải hết sức rõ ràng.

Dùng phụ nữ làm ngòi nổ, tuy rằng cái này không phải biện pháp tốt, nhưng đối với những hồ bằng câu hữu dây dưa không rõ mà nói, cũng là một lý do không tệ.

Mạc Từ bất kể làm cho bầu không khí căng lên, dáng vẻ kiêu ngạo càn quấy nhất thời áp đảo tất cả mọi người, cô ca sĩ bị Tôn Hải Bằng ném qua đầu hủ nghe thấy Mạc Từ nổi giận nói như thế, không khỏi nắm lấy mép váy, đôi mắt tránh né nhanh chóng xẹt qua một tia cảm kích. Thuận theo leo lên bậc thang Mạc Từ đưa, đôi mắt đẹp rung rung: “Nhị thiếu, em, em...”

Cô ca sĩ thập phần thông minh, nội tâm vốn là lo lắng hãi hùng bởi vì ngôn từ của Mạc Từ mà an ổn xuống, không hề vì vận mệnh ‘Ca hát nhanh’ đêm nay mà lo lắng. Nắm lấy điểm yếu, áp úng mấy câu liền đem thân phận của bản thân biến thành yếu đuối, chuyển thành một người bị hại bị Tôn Hải Bằng tàn phá, dùng ánh mắt hàm chứa nước mắt nhìn Tôn Hải Bằng cùng lưu luyến trên người Mạc Từ, tay che ngực làm cho người ta có mỹ cảm mảnh khảnh nhu nhược.

Tiếng nín thở dày đặc, A Trạch tóc đỏ cùng Lili ở bên người Tôn Hải Bằng trong lúc nhất thời không tìm được điều gì để nói, chỉ có thể nín thở nhìn hai người giằng co.

“Nhị thiếu, không phải... tôi nào dám cùng cậu tranh người, thật sự... thật không phải là việc này.” Tôn Hải Bằng nói năng lộn xộn, đầu lưỡi cũng ứng với ngôn từ của Mạc Từ mà bắt đầu co lại. Thường ngày đóng vai cường hào ác bá giờ bị mất hết mặt mũi, khí thế giảm mạnh, chỉ có thể đứng ở một bên kiên cường chống đỡ.

Mặt mũi run rẩy cùng sắc mặt trắng bệch làm cho mọi người ở đây không khỏi nặn ra một phen mồ hôi lạnh. Tôn Hải Bằng nhanh mồm nhanh miệng nguyên lai cũng bị bức thành bộ dáng này, không biết là có nhiều người trộm vui mừng, hay là có nhiều người cảm thán.

“Nón xanh, tôi Mạc nhị không thiếu người, không cần anh tự tay cho tôi đội nón xanh!” Mạc Từ vung cánh tay lên, xoay người sang chỗ khác, tức giận nói, âm thanh nghiêm khắc.

Bóng lưng lên xuống bất định đưa lưng về phía Tôn Hải Bằng làm cho hàm răng gã run lên, trong lòng Tôn Hải Bằng bất ổn, liều mạng áp chế đám chiến kinh tâm trong lòng mình, trong lúc nhất thời không nghĩ ra biện pháp, chỉ hận bản thân bị sắc đẹp làm cho mê mẩn đầu óc, làm cho Nhị thiếu trở mặt. Nguyên lai tưởng rằng Nhị thiếu không thềm để ý chút nào, lại không ngờ tới Nhị thiếu đem chuyện này để bụng, lúc này nói ra... Dù có đem thể diện ném đi, cũng không có bậc thang để xuống.

“Khốn nạn!” Mạc Từ bốc lên hỏa khí giọng nói tàn nhẫn làm thần kinh Tôn Hải Bằng căng cứng.

Tôn Hải Bằng một tiếng la thảm, phù phù ngã xuống đất, đúng là quỳ xuống trước Mạc Từ, hai tay chống đất, hai chân cọ xát bò về phía trước. Một mực từ dưới chân Mạc Từ leo lên, trong miệng kêu lên: “Nhị thiếu, ngài cho tôi nhận sai, ngài đại nhân không tính toán với tiểu nhân... Đại nhân không tính toán với tiểu nhân, tôi xin dập đầu nhận lỗi với ngài!”

Dứt lời cái đầu đập đập xuống mặt đất trải thảm, phát ra tiếng vang nặng nề.

Mọi người ở đây một lần nữa bị biến cố này dọa đến, mở to hai mắt nhìn Tôn Hải Bằng dập đầu nhận lỗi, tiếng vang buồn bực làm cho bọn họ hai mắt nhìn nhau, tâm sinh hàn ý đối với trò đùa ngụy trang này, không dám tiến lên nhiều lời dù chỉ một câu.

Mắt thấy Nhị thiếu tính tình phát ra càng thêm cổ quái... Lại không một người dám lên tiếng!

Tại đây ở một góc an tĩnh đột nhiên có hơn mười tiếng dập đầu xuống, nặng nề mà lại không thể phá vỡ cục diện bế tắc.

Mạc Từ cố tình độc ác trầm mặt, giấu đi tất cả cảm xúc, quay người tay để sau lưng.

Chương 11

Trên thực tế, Mạc Từ cũng không biết đêm nay là ai đã đánh vỡ cục diện bế tắc này.

Giận dữ phát tay áo, giận dữ mắng mỏ Tôn Hải Bằng. Ý tưởng được nghĩ vội vàng trong đầu, lại làm cho mọi người ở đây lộ ra biểu tình hồng trắng đan xen.

Không biết qua đêm nay, những thành phần con cháu ở trong phạm vi quyền quý, lại sẽ xuất hiện loại phiên bản mới gì.

Dùng phụ nữ làm đối tượng cho mâu thuẫn xung đột, đem mâu thuẫn kích phát đến mức cao nhất.

Tuy rằng danh dự có tổn hại, nhưng phiền toái có thể được giải quyết nhanh nhất.

Có được có mất.

Nhìn lướt qua người ở chỗ này, Mạc Từ vượt qua Tôn Hải Bằng, những lời nói còn lại làm cho tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn nhau.

Tuyệt giao.

Với một đám người luôn dựa vào quyền thế của Mạc Từ để cứu tế sinh tồn mà nói, là sự kinh hoàng rất lớn.

Cậu nói rõ như thế, có hay không sẽ lại bị đám người này dây dưa?

Mạc Từ cảm thấy mình quá mức xúc động, nên trong lúc nhất thời nói rất tận tuyệt không cho lối thoát. Nếu sử dụng mấy lễ tiết này nọ thì đầu óc lại quá mức đơn giản, nếu vừa dọa vừa đánh thì cục diện lại trở nên nghiêm trọng, mọi người không có bậc thang để xuống, lại không ngăn cản Tôn Hải Bằng chẳng khác nào nhục nhã bọn họ, sau này phiền toái cũng không ít...

Thế nhưng tình huống lúc đó không cho phép cậu suy nghĩ cùng quyết định hấp tấp. Loại phương pháp này là đơn giản nhất, cũng kết thúc được hầu hết rắc rối...

Nắm tay lại, không hề vắn vưng nơi này, ổn định lại suy nghĩ không đâu rồi dựa vào trí nhớ thuận lợi tìm được cửa sau của 'Blue', trấn định phát tay với bảo vệ trông cửa, Mạc Từ đi ra phố phía sau hiếm khi đi đến.

Ngọn đèn mờ nhạt xuyên qua chụp đèn lồng leo chiếu xuống mặt đất, đem mặt đất gập ghềnh chiếu rọi rõ ràng.

Ngẫm lại mười bốn năm sau, nơi này có tòa nhà cao tầng đứng vững, dòng người như thủy triều, ngay cả đèn đường cũng toàn là tòa hoa sen ưu nhã, ánh đèn sáng tỏ. Trên con đường nhựa xe hơi chạy phẳng phẳng, chỗ trạm xe buýt

thì treo các tấm bảng quảng cáo tuyên truyền thật lớn, không chỗ nào không tràn ngập các tin tức kinh doanh.

Mà ‘Blue’ sau đó cũng phát triển thành một câu lạc bộ cao cấp có quy mô lớn, nó cũng thay đổi vài người chủ...

Đâu có dân cư thưa thớt như hiện tại, thô sơ tầm thường?

Mạc Từ cảm thấy ký ức trong đầu mình không ăn khớp với nơi này.

Nhìn chỗ cột điện, mười bốn năm sau sẽ có một khu đóng quân lớn mạnh. Nhìn mặt vách tường loang lổ kia, mười bốn năm sau sẽ treo đây phục sức cao cấp... Rực rỡ muôn màu, nào có bộ dáng như hiện tại?

Thật ra khu phố đó là bản thân hư cấu mà ra đi...

Miệng vẽ ra một nụ cười khổ, Mạc Từ nhìn bóng dáng chính mình dưới ánh đèn càng chiếu càng dài, sau đó dưới ánh đèn tháo xuống ngực trang trên người, đôi lông mày đang xoắn lại một chỗ thả lỏng giãn ra, thở dài một hơi phiên muộn, Mạc Từ nhàm chán đá văng cục đá tiến lên phía trước.

Ở khu phố phía sau này cách đó không xa hẳn là một khu phố ăn vặt.

Mạc Từ hấp hấp mũi, mấy món ăn vặt trên đường truyền đến mùi thơm làm nước bọt trong miệng cậu tiết ra khá nhiều.

Lúc này, bụng rất phối hợp mà vang lên, Mạc Từ cười không ra tiếng, một cước đem cục đá dưới chân đá đi rất xa, sai bước đến đầu phố.

Mạc Từ thấy trên phố ăn vặt chỉ có lác đác vài người đi đường, có chút hậm hực nha. Chắc là sắc trời muộn quá rồi, nên trên đường có không quá nhiều người.

Mạc Từ sờ sờ bụng, bên trong toàn là nước rượu, đói đến khó chịu. Tùy tiện tìm một cửa hàng ăn vặt chuẩn bị đóng cửa, sau đó ngồi xuống.

Bàn gỗ dính đầy mỡ làm cho Mạc Từ có một xúc cảm, trước kia, bản thân đến nhiều nhất chính là địa phương này, chính là nơi mấy người tự xưng là xã hội thượng lưu gọi là quán ăn vặt ‘Tầm thường’.

Dùng ngón tay gầy gầy vết mỡ trên bàn, Mạc Từ để cho ông chủ trẻ tuổi của quán ăn vặt giới thiệu mấy món ăn đặc sắc của quán.

Ông chủ quán ăn vặt tựa hồ có chút không tình nguyện, ngừng việc trong tay, khuôn mặt hiện ra buồn bực, từ trong quầy hàng mang ra món ‘Tôm cay’ còn đang bốc hơi nóng, ngữ khí rất không tốt: “Chỉ còn lại cái này, bán cậu nửa giá, cậu ăn nhanh lên, tôi còn chờ dọn quán.” Mặc kệ phản ứng của Mạc Từ, trực tiếp đặt đến trước mặt Mạc Từ.

Mạc Từ cũng không có phát ra tính tình thiếu gia của mình, rút ra hai cây đũa trúc còn sót lại trên bàn, chuẩn bị ăn. Đã đói bụng mà còn chọn ba lấy bốn, vậy thì không còn gì để ăn đâu.

Nhìn thấy Mạc Từ động đũa, ông chủ quán ăn vật xoay người, từ chỗ quầy hàng đem ra một đôi bao tay nhựa, đưa cho Mạc Từ đang ăn hết sức gian nan.

“Mang đôi găng tay này, dùng đũa lột vỏ rất tiện toái.”

Mạc Từ yên lặng liếc nhìn ông chủ quán ăn vật, từ trong ánh mắt sáng ngời của anh ta thấy được một phần chân thật, thuận tay tiếp nhận cái bao tay.

Mới đầu mùa hạ, tôm cay đúng là mỹ vị.

Tôm cay lựa chọn nguyên liệu chính là tôm đất, trải qua ướp, chiên, xào, hầm gần mười quá trình, thêm vào nhiều loại gia vị mới xong, tính quyết định của nó chính là khi gia vị cùng xào chế thật.

Mạc Từ lột bỏ vỏ tôm, một tay đem thịt tôm đưa vào trong miệng.

Thân là Tiểu thiếu gia của Mạc gia, cậu không có cơ hội để ăn đồ gì đó của quán ven đường.

Nếu không có đoạn kinh nghiệm kia, nếu không có thất bại đó.

Mạc Từ có khả năng đến tận bây giờ còn không biết cuộc sống ở khắp nơi đều có mỹ vị.

Quán ven đường mặc dù nhỏ, quán ven đường tuy rằng đơn sơ. Nhưng có một loại hương vị, mà đầu bếp nhà hàng cao cấp nấu không được.

Đó là một hồi ức sau mùa đông, hương vị có thể làm ấm cả cơ thể.

Mạc Từ cảm giác mùi vị cay nồng từ đầu lưỡi lan ra, thịt tôm mềm khô giòn, sớ thịt săn chắc mọng nước, giống như đã hấp thu hết các loại gia vị đã thêm vào, lưu dư vị thật lâu.

‘Thịnh yến đỏ’ trước mặt làm cho Mạc Từ thêm ăn hơn, dạ dày đang lạnh lạnh cũng ấm áp lên nhiều.

Đôi môi Mạc Từ hồng hồng do bị cay, hồn nhiên chưa phát hiện ra động tác lột vỏ tôm trên tay lại nhanh hơn một chút.

“Xít xít” tiếng hút khí làm cho ông chủ quán ăn vật lắc đầu, đột nhiên ở đâu xuất hiện người này quần áo chỉnh tề, giống như người cao quý thuộc xã hội thượng lưu, cùng cái quán ven đường đơn sơ tầm thường không hợp chút nào, người như thế, tại sao lại đến khu phố này ăn ở quán của anh nhỉ?

Đĩa tôm cay này là anh để lại cho cô bé hàng xóm, cũng là phần ăn cuối cùng của quán. Không biết nếu thiếu món tôm cay mỗi ngày đều đem về này, cô bé có hướng anh oán hận không đây?

Anh nghĩ đến bộ dáng của cô bé dây dưa không ngót sau khi về nhà, hai tay chống nạnh, lời kéo tay áo của anh kêu to: Đồ ăn của em, đưa đồ ăn của em đây...

Thật phiền... mày cau lại, ông chủ trẻ cảm thấy vô cùng buồn bực. Vì vậy bèn đem hết phiền muộn ở trong lòng phát tiết trên người Mạc Từ đang vui đầu ăn hăng say, cực độ vô tội.

Ông chủ trẻ rót một cốc nước ấm cho Mạc Từ, hằm hằm đặt trên bàn gỗ, còn không thèm lên tiếng.

Cô bé rất ồn ào, rất khó đuổi nha.

Mạc Từ nghe thấy tiếng vang phát tiết hơi ngẩng đầu lên, ông chủ trẻ quán ăn vật sắc mặt âm trầm nhìn cậu.

Mạc Từ sờ lên tay trái, nghi hoặc không thôi.

Bản thân không có đắc tội với ông chủ quán ăn vặt nha...

“Trên mặt dính cái gì đó...” Ông chủ quán ăn vặt chỉ chỉ má trái của mình, ‘Tốt bụng’ nhắc nhở Mạc Từ, ý thức được mình hù sợ khách hàng, lại rặn ra một nụ cười, vẫn không nhúc nhích nhìn Mạc Từ ăn gì đó.

Quên đi, nhìn dáng vẻ của cậu ta như là rất đói bụng, mình làm một hồi người tốt.

Ông chủ trẻ đem ánh mắt hướng về vài người đang đi trên đường, khẽ thở dài một cái: “Ăn cay xong uống nước ấm có thể tránh làm khô yết hầu, miệng lưỡi bớt rát, bổ sung lượng nước tương đối tốt.”

“A.” Mạc Từ nghe theo anh ta gật gật đầu, ý thức được bản thân quấy rầy người khác thu quán, ông chủ có phát giận cũng là hành vi bình thường, tâm trạng hiểu được, cảm tạ cười cười với ông chủ rồi không chút do dự bụng lên ly nước uống một lần.

“Là tôi quấy rầy anh dọn quán...” Mạc Từ nói còn chưa hết, lại nhìn thấy ông chủ quán ăn vặt biến sắc mặt thoát nhìn không tốt, không phải là mình lại nói sai gì nha.

“Cậu đi mau!” Ông chủ ném lại một câu, nhanh nhẹn thu thập bát đĩa trên bàn, đem vài cái ghế nhựa chuyển lên quây xe đẩy.

Xa xa có một bọn người chậm rãi tới gần quán ăn vặt bên này, năm sáu người dáng vẻ nhìn có vẻ lưu manh, trong tay lại cầm gậy gộc dài bảy tấc, Mạc Từ kinh ngạc đứng lên, đến nỗi cái gang tay nhựa ăn tôm còn chưa kịp tháo xuống.

Chương 12

“**Đ**ạ Phong! Mày hôm nay đừng nghĩ chuồn mất dưới mắt anh em bọn tao nữa...” Bọn người thế tiến rào rạt, mặc dù ông chủ quán ăn vặt phản ứng rất nhanh, nhưng cuối cùng cũng không nhanh bằng mấy người vây đuổi chặn đường.

Mấy người đó tụ lại cùng một chỗ, ông chủ quán ăn vặt lui về sau vài bước, sắc mặt trở nên khó coi, trên tay không cầm chắc cái gì đó sau đó bị anh ta ném trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Trên đường phố lác đác vài người nhìn thấy việc ỷ thế này, đều là quần chật quần áo, tăng nhanh bước chân, giả vờ như không phát hiện, sợ rước họa vào thân nên chuồn mất không lưu bóng dáng.

Ngọn đèn mờ nhạt chiếu không tới cái góc ở góc tường này, nhưng ánh đèn vẫn chiếu lóe lóe vài cái gì đó mà mấy tên nhóc lâu la kia cầm trong tay, Mạc Từ đứng cách anh ta năm mét nhìn ông chủ trẻ mím môi đầy quày lưu động, hơi có chút lo lắng.

Ý thế hiệp người? Đòi nợ sao? Hay thu bảo vệ phí?

Mạc Từ trong lòng cười lạnh, sợ là có cả hai.

Đòi trước cậu cũng không thích ứng được chuyện này, đã từng trải qua sợ hãi, nhớ lại mà vẫn thấy căm ghét, tuyệt vọng. Mạc Từ đối với mấy người lợi dụng đến gây sự này khinh thường đến cực điểm.

Cả đời trước làm cho cậu bốn phía lẩn trốn, không dám lộ diện chính là những người như bọn họ.

Dựa vào việc cho vay nặng lãi kiếm sống, mang ống sắt đao búa, uy hiếp những dân chúng bình thường không hề có sức phản kháng. Có chút không theo sẽ dẫn tới hành hung, hoặc là hủy hoại nơi cửa hàng đang kinh doanh gặp khó khăn...

Mạc Từ thấy phần nộ mà cũng lo lắng.

Ông chủ quán ăn vặt bị bọn họ thô bạo xô đẩy ngã trên xe lưu động, bộ chén đĩa kim loại đều bị đánh đổ trên mặt đất, nguyên một đồng đều lăn rớt xuống trong khe rãnh nước.

“Đoạn Phong, tính cả hôm nay mày đã kéo đến năm ngày. Có phải là không muốn trả tiền không!” Mấy đám nhóc lâu la kia nhìn qua giống như hợp tình hợp lý lưu manh đem ống sắt gác trên đầu ông chủ quán ăn vặt, hung hăng uy hiếp.

Ông chủ quán ăn vặt không có mềm yếu khuất tòng, cố gắng ngửa cổ lên, nổi giận với bọn họ, trong miệng nói cái gì đó Mạc Từ nghe không rõ.

Cậu muốn ở lại giúp đỡ ông chủ quán ăn vặt, dù sao cậu cũng đã ăn gì đó của người ta mà còn chưa kịp đưa tiền.

Ông chủ đột nhiên dốc sức giẫy ra khỏi bọn lưu manh, một tay từ trong xe lưu động rút ra một chai bia, đập bẻ hướng về bọn họ.

Bọn còn đồ liền quơ cái thứ trong tay rồi chặn lại hất xuống chai bia, nhưng lại bị mảnh thủy tinh của chai bia cắt lên cánh tay.

Bọn côn đồ chửi bậy trong miệng, nắm cánh tay ông chủ hung hăng mà đem nắm đấm đánh vào ông chủ, nhưng lại bị ông chủ đã kịp phản ứng thoáng một cái cầm nhắc lên ném qua vai ngã xuống. Tên lưu manh thứ hai đỏ mắt, nhào vào cùng đánh, ông chủ né tránh ông sắt trong tay của gã, thừa dịp tên lưu manh không phòng bị mà đánh cho ngã trên mặt đất. Đồng bọn bọn côn đồ thừa dịp ông chủ còn đang đánh điên cuồng mà phần nộ cầm lấy chai bia, hướng trên đầu anh ta đập xuống...

Mạc Từ nhìn thấy tình huống như thế vội tranh thủ thời gian chạy tới, tiện tay nhặt lên chai bia gì đó đập tên lưu manh, nhưng là chai bia bởi vì đánh tên lưu manh mà bị vỡ. Bia phun ra, Mạc Từ chưa kịp đề phòng nên bị văng cả thân, ngay cả trên mặt cũng bị dính bia.

Không đánh trúng mục tiêu tên lưu manh trừng mắt nhìn Mạc Từ vô có xuất hiện, trong lòng bùng lên cơn tức, chuẩn bị đánh thẳng nhóc làm nhiều chuyện tốt của gã, nhưng nắm đấm ở giữa không trung bị người chặn lại, hung hung giãy dụa rồi lập tức đau nhức ở trên mặt đất kêu rên.

“Cậu đi đi!” Ông chủ quán ăn vật thờ hỗn hển, đến chỗ Mạc Từ, tiếp đó lại giải quyết vài tên lưu manh khác.

Mạc Từ nghĩ trong lòng mà sợ, rất muốn giúp anh ta một phen.

Nhưng là, chân của cậu như bị linh hồn chi phối, hoàn toàn không phân rõ phương hướng.

Đúng vậy, cậu đang sợ hãi, cậu đang lẩn trốn. Mặc dù trong quán bar hung hăng vênh váo, nhưng ở trong xương cốt cậu vẫn còn tồn giữ một phần mềm yếu không dễ dàng loại bỏ.

Cậu nhớ tới thời gian trước đây, luôn khom lưng cúi đầu để bọn côn đồ không nhìn thấy mặt cậu.

Ngồi ở mấy quán vỉa đường hay cầm chai bia che khuất gương mặt của bản thân. Hoặc là khi bọn họ la hét tới gần thì liền vút lại món ăn đang ăn, từ góc mà bọn họ không thấy rồi trốn đi.

Cái lúc mà bị đặt trên vách tường hành hung, cảm giác bị hung hăng đánh trúng điểm yếu; Cái lúc mà chân tay bầm tím, toàn thân đều cảm thấy vô lực; Cái lúc mà trên da truyền đến từng cơn đau tê dại... Làm cậu vĩnh viễn khó có thể quên được.

Né tránh ở trong căn nhà trệt âm lãnh, cầm vài đồng tiền mua thuốc bôi, nhẹ nhàng chà lau miệng vết thương. Dem thuốc chấm lên đầu ngón tay rồi cố gắng với tới chỗ đau ở sau lưng, nhưng như thế nào cũng không với tới.

Dem mặt chôn vào chiếc chăn lạnh như băng, nhất nhất chịu đựng cảm giác đau đớn ở ngực cùng sau đầu. Ngang ngược ương ngạnh cùng chán nản cứ đối lập như vậy, vì thế mà trở thành đối tượng tốt nhất để bọn họ châm chọc.

Rõ ràng lúc bị đánh thì dùng hai tay bảo vệ ngực, rõ ràng khi bọn họ dùng chân đá mạnh vào bụng thì mình cố gắng cuộn thân lại, rõ ràng đã bảo vệ tốt đầu trước khi họ đánh.

Thế thì tại sao, tại sao đầu óc vẫn u mê, ngực đau, dạ dày co thắt?

Khoảng thời gian không có thiên lý như thế. Bị hành hung hằng hà vô số như thế... Sự sắc sảo của cậu, tính cách của cậu, dũng cảm của cậu, tất cả đều mất không còn chút gì.

Đúng vậy, là cậu nhát gan.

Dù cho trong đầu bị nhồi vào chính nghĩa, cho dù cậu muốn ở lại giúp ông chủ trẻ của quán ăn vặt thoát khỏi khốn cảnh.

Thế nhưng, cậu làm không được.

Kết cục của việc giúp anh ta Mạc Từ có thể lường trước được. Vừa rồi một thân bị xối bia đã nhắc nhở cậu...

Thân đầy thương tích là điều mà cậu không bao giờ... muốn thể nghiệm trải qua một lần nữa.

Cậu sợ đau, luôn luôn thế. Từ thiếu gia thành kẻ lang thang, số lần cậu bị đánh cứ nhiều lên, dần dần, cậu cũng chầm chầm thích ứng bị người đánh.

Nhưng cậu vẫn không thích ứng, không thích ứng được đau đớn. Tâm lý thì chết lặng tiếp nhận, nhưng cơ thể lại vô cùng không khỏe, mâu thuẫn như vậy, khiến cho Mạc Từ cứ lui về phía sau...

Người khác thế nào, đều cùng cậu không hề quan hệ, cậu là một con người bình thường, cũng không thể giúp người ta được.

Nhân tình thế thái của thời nay, luôn luôn là người bất hạnh bị đánh, cậu lại có thể giúp được người ta cái gì? Lần này thoát được, lần sau, lần sau sau nữa?

Giúp đỡ người ta bản thân cũng không ăn được kết quả tốt...

Thiếu gia của nhà phú quý chứ không phải là cảnh sát... Ra mặt chính nghĩa quá buồn cười rồi.

Cho nên, sự thật chính là như thế.

Mạc Từ nhìn thấy ông chủ quán ăn vặt không kịp phòng bị, nên đã trúng một quyền của lưu manh, phát ra tiếng rên.

Với hành vi lui về phía sau của bản thân có nên một lời giải thích, hay là chịu đựng lấy điện thoại di động ra bấm gọi đây.

Mấy tên côn đồ một mực ở bên cạnh canh chừng thấy động tác lén lút của Mạc Từ, liền chạy ngay tới chuẩn bị cướp điện thoại của Mạc Từ.

Mạc Từ nhìn thấy biểu lộ hung ác của mấy tên côn đồ, khẽ cắn môi, rút cục xoay người bỏ chạy.

...

Khi Mạc Từ ngồi taxi về nhà thì đã một giờ sáng.

Trong nhà tắt đèn, một mảnh đen kịt, dường như tất cả mọi người đã đi ngủ.

Bảo vệ gác cửa ra vào thay Mạc Từ mở cửa. Mạc Từ nhẹ nhàng đi đến cửa bên rồi mở cửa phòng khách.

Không phải là không có đèn... chỉ là ánh sáng rất mờ tối.

Mạc Từ nhìn thấy anh trai ngồi ngay ngắn trên ghế sofa đối diện cửa cảm di động. Chiếc di động tỏa ra ánh sáng dịu chiếu trên gương mặt lạnh lùng của anh trai, cũng làm cho biểu tình lạnh như băng của anh trai nổi bật lên.

Nhìn thấy cậu đi vào, Mạc Ngôn chậm rãi ngẩng đầu lên, thả xuống chiếc di động đang đảm nhiệm việc chiếu sáng, kéo chiếc đèn bàn bên cạnh sofa.

Ngọn đèn nhu hòa chiếu sáng cả căn phòng, cũng làm cho thân hình của Mạc Từ hiện ra thanh thanh sở sở.

Thế nhưng, ngọn đèn cũng không làm mềm đi biểu tình lạnh như băng trên gương mặt của Mạc Ngôn, ánh mắt lạnh lẽo của anh đảo qua Mạc Từ, cùng với đảo qua vết bầm trên người Mạc Từ.

Chân Mạc Từ sớm đã cứng ngắc, mặc dù bia trên người đã được điều hòa taxi làm khô, nhưng ánh mắt của anh trai làm cho cậu lại có cảm giác dính dính không thể tiêu trừ trên làn da đã trở lại, toàn thân cao thấp đều bị khó chịu.

Mạc Ngôn từ lúc Mạc Từ vào cửa đến bây giờ, một câu cũng không nói, nhưng ánh mắt một khắc cũng không rời đi khỏi Mạc Từ.

Anh trầm mặc nhìn chăm chú làm cho chân tay Mạc Từ luống cuống.

“Anh hai...” Mạc Từ nắm chặt tay, chần chừ kêu lên.

Nhìn thấy dưới sofa có chút lún xuống, Mạc Từ mới biết được anh trai hình như ngồi trong này thật lâu.

Mạc Từ không hiểu sao thấy hoảng hốt, cậu trốn tránh, không dám chống lại ánh mắt của anh trai.

“Em đi đâu vậy.” Rõ ràng là hỏi thăm, nhưng câu nói của Mạc Ngôn lại là trần thuật.

Khẩu khí tuyên bố không cho phép xem nhẹ làm Mạc Từ thấy khó chịu.

“Em... em đi... quán bar. Mạc Từ không dám nói ra, ánh mắt càng ngày càng bối rối, đôi mắt anh trai nghiêm túc như là nhìn thấu tất cả đấu tranh trong nội tâm của cậu”.

Mạc Ngôn trên ghế sofa đứng lên, chậm rãi bước đến chỗ Mạc Từ, ở chỗ cách cậu còn có năm bước thì dừng lại.

Mùi bia nồng nặc cùng mùi nước hoa nhàn nhạt không có biến mất.

Mạc Ngôn ngủ được, nhưng nét mặt của anh không có biến hóa. Bình thản như nước gợn trong hồ sâu, Mạc Ngôn nhìn thấy trong cổ áo hơi mở rộng của Mạc Từ, dấu vết ám muội lưu trên làn da.

“Em buổi sáng cùng người khác đi quán bar, hiện tại vừa mới về. Buổi sáng tám giờ đến tận một giờ sáng ngày mai... Trọn mười tám tiếng.”

Mạc Từ nghe vậy, sắc mặt trắng bệch. Tay phải xoa ngực, trái tim ở đó đang nhảy lên kịch liệt, đó là biểu hiện vô cùng khẩn trương.

“Mười tám tiếng, em đã làm những gì?” Mạc Ngôn nhìn nửa mặt của Mạc Từ rồi tiếp tục chất vấn.

Máu toàn thân dường như đang chảy ngược, tay vừa thả lỏng lại nắm chặt lại.

“Anh đợi em đã mười ba tiếng, Mạc Từ.” Mạc Ngôn từ trong túi áo Mạc Từ rút ra khăn tay buổi sáng đưa cho Mạc Từ, nhẹ nhàng nói ra.

“Anh hai...” Mạc Từ lắc đầu, trên mặt không có huyết sắc, một chút xíu ủy khuất còn lại trong lòng cũng biến mất sạch sẽ.

Cậu thật không ngờ anh trai lại đợi cậu mười mấy tiếng đồng hồ. Cậu thật không ngờ rằng bởi thái độ vô tâm của mình lại làm cho anh trai ngồi trong phòng khách suốt một đêm.

Không muốn có quá nhiều phiền toái, nên mới cùng Tôn Hải Bằng đi vào quán bar. Chỉ biết mỗi mong muốn của bản thân là muốn cùng đám người bọn họ chặt đứt liên lạc.

Nhưng có từng nghĩ tới trước khi đi nói với anh trai một tiếng, có từng nghĩ tới người nhà sẽ vì mình mà lo lắng?

Bởi vì còn đang xoắn xuýt việc giải thích về vụ xúc động kia nên cố ý tránh đi anh trai.

Trần đầy tin tưởng, đơn thuần cho rằng chỉ bằng vào bản thân là có thể giải quyết hết thảy, sớm một chút trở về rồi từ nay về sau không hề lưu luyến những cuộc chơi nửa đêm, khiến cho người nhà thay đổi ấn tượng về mình.

Biết rõ trắng đêm không về sẽ làm cho cha cùng anh trai thất vọng.

Nhưng cái ý niệm trong đầu này chỉ thoáng qua rồi sau đó lại bị cậu vứt ra sau đầu.

Chính là, tự mình giải quyết phiền toái, mình và đám hồ bằng cẩu hữu kia triệt để chặt đứt liên lạc được không?

Các kế hoạch gần như là bị sụp đổ hết, đều không thỏa đáng.

Tất cả, đều khác xa với ban đầu, thậm chí là ngược lại.

Là do suy nghĩ của mình vô cùng đơn giản, hay là do bản thân bản tính khó sửa không biết nặng nhẹ? Trên mặt lúc nào cũng hiện ra vẻ hung hăng vênh vác, có phải hay không đó là bộ mặt chân thật nhất của mình?

Mạc Từ nghĩ đến điểm này, càng tỏ ra khó chịu. Ngón tay run rẩy, cắn chặt môi dưới.

“Anh... thực xin lỗi.” Mạc Từ không giải thích, cũng không muốn giải thích, cậu chỉ lặp đi lặp lại những lời này, trong lòng mới thấy dễ chịu một chút.

“A Từ... em nhìn anh đi.” Mạc Ngôn nhẹ nhàng cầm mấy ngón tay phát run của Mạc Từ, khôi phục xung hô thân mật với Mạc Từ, một đôi mắt nghiêm nghị trở nên nhu hòa hơn nhiều.

Mạc Từ không biết làm sao ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt mang theo trấn an của Mạc Ngôn. Cảm giác ấm áp trên ngón tay làm cậu an tâm không ít.

“A Từ, em phải biết rằng, cha cùng anh đối với em là ôm hi vọng.”

“Em cùng trước kia rất khác nhau, chúng ta cảm nhận được. A Từ, em muốn thay đổi... chúng ta cũng biết. Bởi vì cảm thấy, bởi vì biết được, nên mới có thể đối với em ôm hi vọng.”

“Thay đổi của em, chúng ta đều nhìn ở trong mắt. Thế nhưng... em phải biết rằng, ngay lúc em thay đổi, không nên vội vàng quá, không nên bắt chấp hậu quả, cũng không nên... làm cho chúng ta phải lo lắng.”

Ngữ điệu Mạc Ngôn tỏ ra mềm mại rất nhiều, đó là ngữ điệu mà ở khách sạn cùng các trường hợp khác vĩnh viễn không nghe được. Lời nói trầm thấp hàm chứa ý cô vũ, tán thưởng cùng một chút lo lắng.

“A Từ, em sẽ thể hiện một con người hoàn toàn mới cho chúng ta, cho chúng ta một cái kỳ vọng, đúng không?”

Mạc Ngôn duỗi tay ra sau lưng Mạc Từ, nhẹ nhàng trấn an.

Cảm giác được toàn thân căng cứng của Mạc Từ chậm rãi buông lỏng, hô hấp cũng không còn ra vào dồn dập nữa, Mạc Ngôn khép cánh tay lại, ôm lấy toàn thân toàn mùi rượu của Mạc Từ.

“Em sẽ... anh hai.” Mạc Từ cũng ôm lấy anh trai, ôm chặt tấm lưng rộng lớn của anh trai, nói ra hứa hẹn. Bất an trong lòng từ lâu đã theo dòng máu nóng tuần hoàn dũng mãnh tiến ra khỏi cơ thể hầu như không còn.

“Em sẽ, anh hai.” Mạc Từ đem mặt chôn trên bờ vai của Mạc Ngôn, im lặng mà cười.

Trong phòng khách, ánh đèn của chiếc đèn bàn nhỏ không sáng rực như chùm đèn treo thủy tinh, nhưng lại phát ra ánh sáng sáng gấp một trăm lần so với chùm đèn treo thủy tinh sáng rực.

Chiếu sáng hai người đang cô vũ ôm nhau, chiếu sáng nội tâm đang mờ mịt của Mạc Từ.